

Ejendoms

ved paa den anden Side at documentere, at Skatten falder særdeles trykkende paa ham, opnaae den omtalte Fordeel. Naar vi borttage denne Betingelse, ere vi ude i et bundløst Uføre, thi der er meget Saa, som ikke med større eller mindre Ret kunne anføre, den Ene sine mange Børn, den Anden sin Sygdom, den Tredie sin Kones Sygdom osv. osv., Omstændigheder, som ganske vist maae gjøre det ønskeligt for Enhver at give den Vedkommende en Lettelse, men som ligge udenfor de Statsautoritetens Competence, som skulle ansætte en almindelig Statskaf; ligesaa lidt som man kan eftergive Noget af Hartkornskatten eller lade Folk faae todfri Caffe, fordi de have stor Familie, ligesaa lidt bør man indrømme dem en Nedsættelse i den nærværende almindelige Statskaf, og ialfsald bør man dog kun gjøre det, naar de have gjort Alt for at documentere baade deres virkelige Indtægt og de særlige Omstændigheder, som i saa Henseende maae oplyses; for at Spørgsmaalet kan blive afgjort af Stattecommissjonen. At det er Stattecommissjonen, som har at afgjøre dette, ligger jo ganske simpelt hen deri, at der her ikke er Tale om Communeskaf, men om Statskaf. Kunne vi ikke holde dette Punkt heelt borte, bør vi dog indskrænke det til saa saa Tilfælde som muligt, og kun tage Hensyn til dem, som stille sig paa Lovens Standpunkt. Jeg vil altsaa indstændigt anbefale at stemme for Forslaget under Nr. 17 og imod Underændringsforslaget under Nr. 18, som i denne Statskattelov indbringer et kommunalt Element, som i sin praktiske Anvendelse vil føre til meget vidtgaaende og meget vanskelige Spørgsmaal.

S. Pedersen: Jeg skal slutte mig til de almindelige Betragtninger, som bleve udtalte af den sidste ærede Tale. Saalænge man her i Rigsdagen har forhandlet om en Indkomstskaf, altsaa lige siden 1851, har det fra første Færd været en stadig Tanke, som Alle have været enige i, at man skulde sørge

for at faae Indtægten frem ved Selvangivelse, og for at opnaae det er det, at man har sat denne Præmie, som bestaaer i, at Stattecommissjonen kan tage Hensyn til extraordinære Forhold og paa Grund af dem nedsætte Skatten. I Henshold dertil og i Overensstemmelse med, hvad min ærede Nabo tilhøre (S. Andersen) udtalte ved 1ste Behandling, skal jeg henstille til den høttagede Finantsminister, om han ikke vil bevirke, at der lægges særligt Eftertryk paa, at de Schemaer, der udsendes for at udfyldes af dem, der ville bruge Selvangivelse, blive opfattede saaledes, at de indeholde en virkelig Veiledning om, hvilke Indtægter der skal opgives og hvorledes det Hele skal forståes. Grunden til, at der hidtil er fremkommet saa saa Selvangivelser, navnlig paa Landet, hidrører, som jeg troer, ikke saa meget fra Mangel paa Villie, som snarere derfra, at man ikke veed, hvorledes Indtægten skal opgives, navnlig ikke, hvilke Indtægter der skal medtages, og hvilke Indtægter der kan fradrages som hørende ind under Begrebet Driftsomkostninger. Jeg veed ikke, om de Schemaer, der bleve udsendte forrige Gang, kunne fortjene Navn af Schemaer, thi de føre kun Navnet og have derhos Plads in blanco til Beløbet. Jeg troer, det er muligt at indrette Schemaer, der virkelig ere veiledende, og deri vilde der indeholdes det meest ansporende Middel til at fremkalde Selvangivelse.

Brinck-Seidelin: Det er jo Hensigten, at Egningscommissairerne ikke skulle have nogen som helst Bederlag for det ikke ubetydelige Arbejde, der paahviler dem ifølge denne Lov, men paa den anden Side er det vistnok ogsaa Hensigten, at der ikke skal paadrages dem nogen som helst Udgift for Udførelsen af dette Arbejde. Ved imidlertid at betragte § 17, saaledes som den er affattet, vil man see, at der vil paadrages Egningscommissairerne Udgifter ved at reise til de Møder, som Stattecommissjonerne afholde rundt omkring i Skattekredsene,